

FREGA VINCENZO 33 YEARS OLD

FERDINANDO FREGA

VINCENZO FREGA, 33 SALÎ

THE FAMILY · 11

*Kurek ku di sî û sê saliya xwe de bû rêveber, dayikek bi hêsir,
û wêneyên refîkan ên ku bavê wî demekê li Calabriayê
kişandibûn.*

*Gillettenarrative pêşwaziya te dike. Tu hîn nizanî tu çiqas bextewar î — tu
yê tişteki bistîni, û kesî di berdêla wê de tişteki ji te nexwest. Tu niha dikevi
nav dinyaya min, ewqas nêzik ku tu dikarî dest bidî tîxê. Lê ez tîxan
nafiroşim. Ew tenê aîdî diya min e. Dema ev biqede, tu yê êdî ne heman kes
bî. Tu yê jixwe li ya din bigerî. Niha, ji vir dest pê bike. Kêliya xwe ji xwe re
bigire.*

Elisabetta, jina min a dawî—na, bi rastî, jina min a tenê heta îro,
9ê Cotmeha 2026an—bi hiçkehişk ket odeya min û di nav hişkan
de karî bibêje:

«Ez hestiyar bûm.»

Paşê dest bi girî kir.

Ez ketim fikaran ku tişteki xirab qewimîbe. Belkî wê yek ji
proje yên min ên neqedandî kifş kiribû. An jî kesekî zengila derî
lêxistibû, gotibû paşnavê wî Frega ye, û xwestibû bavê xwe bibîne.

Bi bextewarî, ne ev bû ne jî ew.

Ha ha ha.

Telefonek ji kurê me Vincenzo jê re hatibû, ku di temenê nazik ê sî
û sê saliyê de wek rêveberê yek ji hîpermarketên herî mezin ên
zincîreyeke firotanê ya navdar a almanî li Bakurê Îtalyayê hatibû
tayînkirin.

Û ev yek gelek tişt li ser kesayeta wî digot.

Navê wî her tişt êşkere dikir.

Tam wek kalikê wî, yekem ZILAMÊ GILLETTE yê îtalî.

Kesek ku tu li bendê nînê ku hebe.

Min dixwest bizanim wî çawa ev kar bi ser xistibû, ji ber vê yekê min li hûrguliyên ku diya wî dikaribû bide kolan.

Wê ji min re got ku wî, bi tevahî bi însiyatîfa xwe, rêzeyek proje amade kiribûn û bergên wan pêşkêşî tîma rêveberiya bazirganî ya îtalî kiribûn, bi wêneyên RÊZKIRINA REFIKAN re.

Wî her kesê di odeyê de—û her hevrikiyê—li paş xwe hiştibû.

Berê kesî ev nekiribû.

Qedera wî dest pê dikir ku vebe.

Ew yekem bû li Ewropayê.

Hat bîra min ku min jî, di bîst û heşt saliya xwe de, li GILLETTE ITALIA projeyeke wiha amade kiribû. Min wêneyên refikan ên 350 supermarketên li seranserê Calabriayê, ku bi tîma xwe ya merchandisingê ya ku hemû jin bûn re amade kiribûn, pêşkêşî Lijneya îtalî kiribûn.

Wêneyan RÊZKIRINA kevneşopî ya pêşangehê nîşan didan, li teniştê cihgirtineke duyem a berheman, ku rasterast bi xwediyê her firotgehê re li ser hatibû danûstandin.

Min ji xwediyên re digot ku supermarketê wan dê li seranserê cîhanê bê dîtin, ji Mîlanoyê dest pê bike û li Bostonê biqede.

Tu zilamekî calabrî nikaribû tu carî ji jinekê re bibêje na.

Û îro jî, di şêst û yek saliya xwe de, ez tenê dikarim wê piştrast bikim.

Ez tu carî ne bawer bûm ku ew wêne bi rastî dê li seranserê cîhanê bên dîtîn.

Lê min karê xwe kiribû.

Fîrotina tiştê ku kesî tu carî nikaribû bikire:

hêviyek.

Lê tu carî ne sozek.

Ez bawer bûm ku Kalikê Vincenzo, li ku dibe bila bibe, li min û li neviyê xwe dinêrî, û bê guman dê bigota:

«Baş e, xortno. Kar qediya.»

Kenekî herî sivik.

Û paşê:

«Niha, em vegerin ser karê xwe. Noir ji dawiya hefteyê re bihêlin—lê her tim piştî malbatê.»

Ferdinando